

**BENJAMIN
BLACK
A FEKETE
SZEMŰ
SZÓKE**

GABO

1

Tipikus nyári kedd délután volt, amikor felmerül az emberben, hogy már nem is forog a Föld. Az íróasztalomon lévő telefon nagyon úgy festett, mint ami tudja, hogy figyelik. Irodám poros ablaka alatt autók csordogáltak az utcán, a járdán szép városunk néhány finom polgára baktatott, kalapos férfiak tartottak nagyrészt a semmibe. Megakadt a szemem egy nőn, aki a Cahuenga és a Hollywood sarkán várta, hogy zöldre váltson a lámpa. Hosszú lába volt, karcsúsított, krémszínű, válltöméses kosztümkabátja és szűk, tengerészkék szoknyája. Kalap is volt a fején, parányi holmi, mintha egy kis madár boldogan odatelepedett volna oldalt a hajkoronájára. Előbb balra nézett, aztán jobbra, aztán megint balra – biztosan szófogadó kislány lehetett annak idején –, majd átkelt a napsütötte utcán, kecsesen lépdelve saját árnyékán.

Eddig elég tinglitangli volt a szezon. Egy hétig testőrt játszottam egy fazonnak, aki New Yorkból repült ide egy Clipperrel. Bokszos volt, arany kézelőt viselt, a kisujján pedig gyűrűt, rajta egy szeder nagyságú rubinttal. Azt mondta, üzletember, én meg úgy döntöttem, hiszek neki. Egyfolytában

aggodalmaskodott, szakadt róla a víz, de végül semmi sem történt, és kifizetett. Aztán Bernie Ohls a seriffhivatalból összeismertetett egy kedves kis öregasszonnyal, akinek a narokós fia elcsaklizta néhai férje ritka érmegyűjteményét. Kellett egy kicsit izmoskodnom, hogy visszaszerezsem, de nem történt semmi komoly. Az egyik érmén Nagy Sándor arcképe volt, egy másikon Kleopátra profilból, azzal a nagy orrával; sosem értettem, mit látnak benne.

Egy nap berregni kezdett a csengő, vagyis valaki kinyitotta a kinti ajtót, aztán hallottam, hogy egy nő átsétál a váróhelyiségen, és egy pillanatra megáll az irodám ajtaja előtt. A fapadlón kopogó magas sarkú hangja mindig elindít bennem valamit. Már éppen kiszóltam volna az erre a célra tartogatott baritonomon, bízhat-bennem-detektív-vagyok stílusban, hogy nyugodtan beléphet, amikor belépett ő magától is, bármiféle kopogás nélkül.

Magasabb volt, mint amilyennek az ablakból tűnt, magas és vékony, a válla széles, a csípője keskeny. Más szóval a zsánerem. A kalapjának fátyla is volt, finom, pöttyös fekete selyem, pont az orra hegyéig ért – szép kis orrhegy volt, egy nagyon szép orrá, arisztokratikus, de nem túl vékony vagy hosszú, egyáltalán nem olyan, mint Kleopátra túlméretes heftije. Könyékig erő, halvány krémszínű kesztyűt viselt, passzolt a kosztümjéhez, és valamilyen ritka állat irhájából készült, amely vélhetően azzal töltötte rövid életét, hogy vidáman ugrándozott alpesi kőszirteken. Kedves mosolya volt, barátságos – már persze csak egy bizonyos pontig –, és kissé féloldalas a maga vonzóan kaján módján. A haja szőke volt, a szeme fekete,

fekete és mély, akár egy hegyi tó, és ízlésesen elkeskenyedett a külső szemzug felé. Szőke haj és fekete szem, ilyen kombinációval sem találkozni mindennap. Próbáltam nem fixírozni a lábát. Pedig a kedd délutánok istene a jelek szerint arra jutott, hogy megérdemlek egy kis kedélyjavítót.

– Cavendishnek hívnak – szólalt meg a nő.

Hellyel kínáltam. Ha tudtam volna, hogy kifejezetten hozzám jön, egész biztosan megfésülködöm, és felviszek egy pötty arcszeszt a fülcimpám mögé. Így viszont be kellett érnem azzal, amilyen voltam. Nem úgy tűnt, hogy komoly kifogása van a látvány ellen. Leült az íróasztalom előtti székre, amelyre mutattam, és ujjról ujjra haladva lehámozta a kesztyűjét, miközben higgadt, fekete szemével végigmért.

– Mit tehetek önért, Miss Cavendish?

– Mrs.

– Elnézést. Mrs. Cavendish.

– Egy barátom mesélt magáról.

– Tényleg? Remélem, csupa jót.

Megkínáltam az egyik Camelből, amelyet az íróasztalomon tartok egy dobozban az ügyfelek számára, mire kinyitotta lakkbőr retiküljét, kivett belőle egy ezüst cigarettatárcát, és a hüvelykujjával felpattintotta. Sobraine Black Russian, mi más? Amikor meggyújtottam egy gyufát, és az asztal felett átnyújtottam, előrehajolt, a szempilláját is leszegve lehajtotta a fejét, és az egyik ujjbegyével egy pillanatra hozzáért a kézfejemhez. Lenyűgözött gyöngyház rózsaszín körömlakkja, de az észrevételt megtartottam magamnak. Hátradőlt, szűk kék szoknyájában keresztbe tette a lábát, és ismét azzal a hűvösen

méricskélő tekintettel nézett rám. Láthatóan még mindig nem sikerült eldöntenie, mihez kezdjen velem.

- Azt akarom, hogy kerítsen elő nekem valakit.
- Értem. Kiről lenne szó?
- Úgy hívják, Peterson. Nico Peterson.
- Barátja?
- A szeretőm volt.

Ha arra számított, hogy a döbbenettől elalélok, csalódnia kellett.

- Volt?
- Igen. Eltűnt. Elég rejtélyes módon, még csak el sem köszönt.
- Ez mikor történt?
- Két hónapja.

Miért várt ilyen sokáig, hogy felkeressen? Úgy döntöttem, nem kérdezek rá, legalábbis még nem. Furcsa érzés volt, hogy azzal a fagyos tekintettel mered rám, a fátyla áttetsző fekete hálója mögül. Mintha egy titkos ablakon keresztül nézett volna – nézett és méregetett.

- Azt mondja, eltűnt. Úgy érti, csak az ön életéből, vagy teljesen?
- A jelek szerint mindkettő.

Vártam, hogy kifejti, de csak hátradőlt, és újra elmosolyodott. Az a mosoly: mintha valamikor régen meggyújtott volna valamit, amit aztán most hagyott parázslani. Gyönyörű felső ajka volt, kidudorodott, mint egy csecsemőnek, puhának tűnt, és kissé duzzadtnak, mintha az utóbbi időben sok csókot osztogatott volna, és nem ám csecsemőknek. Valószí-

núleg megérezte, hogy feszeng a fátyol miatt, mert fel-emelte a kezét, és elhajtotta az arca elől. Így a szeme még hangsúlyosabb lett, csillogó koromfekete, belenézve meg is akadt valami a torkomban.

– Akkor meséljen egy kicsit az ön Mr. Petersonjáról.

– Elég magas, mint ön. Sötét hajú. Jóképű, a maga puhány módján. Olyan idétlen kis bajsza van, mint Clark Gable-nek. Igényesen öltözködik, legalábbis öltözködött, amíg még volt beleszólásom.

Eközben kivett a retiküljéből egy rövid elefántcsont cigarettaszipkát, és beleillesztette a Black Russian. Fürge ujjai voltak, vékonyak, de azért volt bennük erő.

– Mr. Peterson mivel foglalkozik?

Jéghideg szemvillanással nézett rám.

– Mármint miből él? – kérdezett vissza, és elgondolkodott. – Találkozik emberekkel.

Ezúttal én dőltem hátra a székemen.

– Ezt hogy érti?

– Ahogy mondom. Gyakorlatilag akárhányszor találkozunk, mindig rohannia kellett. *Találkoznom kell egy fickóval. Van az a fazon, muszáj találkoznom vele.*

Jól utánozta, kezdett kialakulni bennem egy kép Mr. Petersonról, és már most nagyon úgy tűnt, hogy nem illik Mrs. Cavendishhez.

– Szóval egy kis buzgómócsing – mondtam.

– És sajnos hiába törte magát, nem igazán járt eredménnyel. Mármint látható eredménnyel, vagy legalábbis olyannal, amit én észrevettem volna. Ha őt kérdezi, nyilván

azt fogja mondani, hogy filmsztárok ügynökeként dolgozik. Általában olyanokhoz kellett rohangálnia, akik valamelyik stúdióval álltak kapcsolatban.

Érdekesen váltogatott az igeidők között. Akárhogy is, az volt a benyomásom, hogy Mrs. Cavendish számára ez a Peterson csóka nagyon is a múlté. De akkor miért akarta előkeríteni?

– A filmiparban dolgozik?

– Azt nem mondanám, hogy a filmiparban. Maradjunk annyiban, hogy a peremébe próbál belekapaszkodni az ujjhegyeivel. Volt némi sikere Mandy Rogersszel.

– Ismernem kéne a nevet?

– Sztárjelölt. Nico azt mondaná, naiva. Lényegében Jean Harlow, csak a tehetsége nélkül.

– Jean Harlow-nak volt tehetsége?

Erre elmosolyodott.

– Nico meg van róla győződve, hogy amihez nyúl, az arannyá változik.

Elővettem a pipám, és megtöltöttem. Ekkor esett le, hogy a dohánykeverékben, amelyet használtam, volt némi Cavendish. Úgy döntöttem, nem osztom meg Mrs. Cavendishsel ezt az örömteli véletlent; lelki szemeim előtt láttam, ahogy unottan elmosolyodik, és megvetően megrándul a szája sarka.

– Régóta ismeri az ön Mr. Petersonját?

– Nem régóta.

– Mennyire régóta a nem régóta?

Vállat vont, ami annyit tett, hogy a jobb válla egy pillanatra feljebb rándult.

– Egy éve? – Kérdést csinált belőle. – Hadd gondolkodjam. Nyáron ismerkedtünk meg. Talán augusztusban.

– Hol? Mármint hol ismerkedtek meg?

– A Cahuilla Klubban. Ismeri? Palisadesben van, a Csendes-óceán partján. Lovaspólópályák, úszómedencék, sok okos és szép ember. Olyan hely, ahol egy magafajta szimat be sem teheti a lábát az elektronikus rendszerrel felügyelt kapukon. – Ez utóbbi mondatot nem mondta, de én akkor is hallottam.

– A férje tud róla? Magáról és Petersonról?

– Ezt nem tudom megmondani.

– Nem tudja vagy nem akarja?

– Nem tudom. – Lenézett az ölében heverő krémszínű kesztyűre. – Mr. Cavendishnek és nekem... hogy is mondjam... van egy egyezményünk.

– Amennyiben?

– Ne legyen álszent, Mr. Marlowe. Biztos vagyok benne, hogy nagyon jól tudja, milyen egyezményre gondolok. A férjem szereti a lovaspólót és a pincérlányokat, nem feltétlenül ebben a sorrendben.

– És maga?

– Én sok mindent szeretek. Leginkább a zenét. Mr. Cavendish kétféleképpen szokott reagálni a zenére, a hangulatától és véralkoholszintjétől függően. Vagy hányni kezd tőle, vagy nevetni. És nem valami dallamos a nevetése.

Felálltam, a pipámmal az ablakhoz sétáltam, és kinéztem rajta, csak úgy. Az utca túloldalán lévő irodában egy titkárnő görnyedt az írógépe fölött skótkockás blúzban és a diktafonjából lógó fülhallgatóval, és vadul kalapált. Elmentünk már

párszor egymás mellett az utcán. Kedves kis arca volt, és félénk mosolya, olyasfajta lány volt, aki az anyjával él, és vasárnaponként fasírtot csinál ebédre. Magányos város ez.

– Mikor látta utoljára Mr. Petersont? – kérdeztem, de még mindig nem vettem le a szemem Miss Remingtonról. Egy szó sem hallatszott mögülem, mire megfordultam. Mrs. Cavendish nyilvánvalóan nem úgy volt berendezkedve, hogy bárkinek is a hátához címezze a mondandóját. – Ne is törődjön velem. Gyakran álldogálok ennél az ablaknál, tűnődöm a világ dolgain.

Visszamentem, és leültem. A pipámat a hamutartóba raktam, és összefűztem a kezem, majd az ujjperceimre támasztottam az állam, hogy megmutassam, tudok én figyelni, ha nagyon akarok. Mrs. Cavendisht a jelek szerint meggyőzte a bemutatóm, hogy minden idegszállammal rá összpontosítok.

– Már elmondtam, mikor láttam utoljára. Úgy egy hónapja.

– Hol?

– Történetesen pont a Cahuilla Klubban. Egy vasárnap délután. A férjem épp egy különösen fárasztó *chukkeren* vett részt. Az egy...

– Játékrész a lovaspólóban, tudom.

Előrehajolt, és a pipám feje mellé pöckölt egy kis cigarettahamut. Még az íróasztal túlvégéről is megéreztem parfümjé enyhe illatát. Olyan volt, mint a Chanel No. 5. – bár az én orromnak minden parfüm olyan, mint a Chanel No. 5., vagy legalábbis addig olyan volt.

– Mr. Peterson tett rá bármilyen utalást, hogy sátrat bont? – kérdeztem.

– Sátrat bont? Furcsán fogalmaz.

– Ez kevésbé tűnt drámainak, mint az *eltűnt*, ahogy ön fogalmazott.

Elmosolyodott, és egészen aprót biccentett, hogy jelezze, enyém a pont.

– Nagyjából úgy viselkedett, mint általában. Kicsit talán szétszórtabb volt, talán valamivel idegesebb is, bár lehet, hogy csak utólag gondolom így. – Tetszett, ahogy beszél, nagy presztízssű főiskolák borostyánnal benőtt falai jutottak róla eszembe, és értékpapírok, amelyeket szép kalligrafikus írással körmöltek fel valamilyen pergamenre. – Az mindenestre biztos, hogy semmi jelét nem adta, hogy hamarosan – ekkor újra elmosolyodott – sátrat bont.

Egy időre elgondolkodtam, és hagytam is, hogy lássa rajtam.

– Mondja – szólaltam meg aztán –, mikor jött rá, hogy már nem tudja elérni? Úgy értem, mikor jutott arra a következtetésre, hogy – most rajtam volt a sor a mosolygással – eltűnt?

– Többször is telefonáltam neki, nem vette fel, és nem hívott vissza. Aztán beugrottam hozzá. A tejet még mindig hozták neki, és az újságok is gyűltek a verandáján. Nem rá vallott, hogy így otthagyon csapot-papot. Egyes dolgokban kimondottan óvatos volt.

– Elment a rendőrségre is?

Elkerekedett a szeme.

– A rendőrségre? – kérdezett vissza, és azt hittem, mindjárt elneveti magát. – Az nem lett volna szerencsés. Nico meglehetősen félénken viselkedett a rendőrökkel, nem örült volna, ha ráküldöm őket.

– Mit ért az alatt, hogy félénken viselkedett? Volt valami rejtegetnivalója?

– Mindannyiunknak van. Nem igaz, Mr. Marlowe? – Ismét tágra nyílt az a szépséges szeme.

– Attól függ.

– Mitől?

– Sok mindentől.

Sehová sem tartottunk, ráadásul egyre táguló körökben.

– Hadd kérdezzem meg, Mrs. Cavendish, ön mit gondol, mi történt Mr. Petersonnal?

Megint produkálta szabad szemmel szinte észrevehetetlen vállvonogatását.

– Nem tudom, mit gondoljak. Ezért jöttem magához.

Bólintottam – reményeim szerint bölcsen –, aztán felvettem a pipámat, és babráltam vele, lenyomkodtam a bagót, ilyesmi. Hasznos kis kellék a pipa, ha az ember megfontolt-nak akar látszani.

– Megkérdezhetem – szólaltam meg végül –, miért várt ilyen sokáig, mielőtt eljött volna hozzám?

– Sokáig vártam volna? Úgy voltam vele, hogy előbb vagy utóbb úgyis előkerül. Hogy egy nap megszólal a telefon, és ő lesz az; Mexikóból vagy valahonnan máshonnan hív.

– Miért pont Mexikóból?

– Akkor Franciaországból, a Riviéráról. Vagy valami szokatlanabb helyről, mondjuk Moszkvából vagy Sanghajból, tudom is én. Nico szeretett utazni. Nyughatatlan volt, csak így bírta. – Előrébb dőlt egy kicsit, enyhe türelmetlenség érződött rajta. – Vállalja az ügyet, Mr. Marlowe?

– Megteszek minden tőlem telhetőt. De még ne hívjuk ügynek, legalábbis egyelőre ne.

– Mik a feltételei?

– A szokásosak.

– Nem állíthatom, hogy tudom, milyenek a szokásos feltételek.

Nem is igazán számítottam erre.

– Száz dollár előre, és naponta huszonöt plusz a költségek, amik a tájékozódás közben felmerülnek.

– Meddig fog tartani a tájékozódása?

– Az is attól függ.

Pár pillanatig csendben volt, és visszaköltözött a szemébe a mérícskélő tekintet, amitől egy kicsit fészkelődni kezdtem.

– Még nem is kérdezett rólam semmit – mondta aztán.

– Pedig titkon ezen dolgoztam.

– Akkor hadd spóroljak meg egy kis munkát. A lánykori nevem Langrishe. Hallott már a Langrishe Illatok Rt.-ről?

– Hogyne. A parfümös vállalat.

– Dorothea Langrishe az anyám. Özvegy volt, amikor átköltözött ide Írországból. Magával hozott, és itt, Los Angelesben alapította meg a vállalatot. Ha hallott róla, akkor tudja jól, milyen sikeres. Neki dolgozom, pontosabban *vele*, ahogy ő szereti mondani. A lényeg, hogy meglehetősen

gazdag vagyok. Azt akarom, hogy találja meg nekem Nico Petersont. Szegény, szerencsétlen teremtség, de akkor is az enyém. Megfizetem, bármennyit is kér.

Megfordult a fejemben, hogy újra birizgálom egy kicsit a pipámat, de arra jutottam, másodjára már túl átlátszó lenne. Inkább fapofával, üres tekintettel a szemébe néztem.

– Ahogy mondtam, Mrs. Cavendish, száz dollár előre, aztán naponta huszonöt plusz a költségek. Számomra minden ügy különleges ügy.

Elmosolyodott, és megnyalta az ajkát.

– Azt hittem, egyelőre még nem akarja ügynek hívni.

Ezúttal neki járt a pont. Kinyitottam az egyik fiókot, kivettem belőle a szokványos szerződést, és egy ujjbegyemmel áttoltam Mrs. Cavendishnek az íróasztalon.

– Ezt vigye magával, olvassa el, és ha egyetért a feltételekkel, írja alá és juttassa vissza hozzám. Addig is adja meg Mr. Peterson lakcímét és telefonszámát. És bármilyen más információt, ami ön szerint hasznos lehet számomra.

Pár pillanatig a szerződésre meredt, mintha azon vacillált volna, hogy elvigye-e vagy hozzám vágja. Végül felvette, gondosan összehajtogatta, és betette a retiküljébe.

– Van egy lakása Nyugat-Hollywoodban, a Bay City sugárút mellett. – Megint kinyitotta a retiküljét, kivett belőle egy kis bőrkötésű noteszt és egy vékony, aranyszínű ceruzát. Lefirkantott néhány sort, aztán kitepte a lapot, és átnyújtotta. – Napier utca. Ha nem elég szemfüles, lemarad róla. Nico szereti az elszigetelt helyeket.

– Emlékszem, amolyan félénk alkat.

Felállt, míg én ülve maradtam. Újra megéreztem a parfüm-je illatát. Tehát nem Chanel volt, hanem Langrishe; a pontos nevét vagy számát később mindenféleképpen kinyomozom.

– Szükségem lesz valamilyen elérhetőségre önhöz is – mondtam.

A kezemben lévő noteszlapra mutatott.

– Felírtam a telefonszámom. Hívjon, amikor csak szüksége van rá.

Eloolvastam a címét: Ocean Heights 444. Ha egyedül lettem volna az irodában, biztosan füttyentek egyet. Arrafelé csak a társadalom krémje lakik, külön bejáratú utcákon, a hullámok csak úgy nyaldossák a talpukat.

– Még nem árulta el a nevét – jegyeztem meg. – Már mint a keresztnévét.

Ettől valami oknál fogva enyhén elpirult és leszegette a fejét, majd gyorsan újra felemelte.

– Clare, *i* nélkül. Írországbán, a szülőházamban így írják. – Finoman, megjátszott szomorúsággal grimaszolt. – Ha a régi otthonáról van szó, anyám meglehetősen szentimentális tud lenni.

Beaktam a noteszlapot a tárcámba, felegyenesedtem és kiléptem az íróasztal mögül. Lehet az ember bármilyen magas, egyes nők jelenlétében úgyis alacsonyabbnak érzi magát. Lenéztem Clare Cavendishre, de úgy éreztem, mintha felnéznék rá. Kinyújtotta a kezét, én pedig megráztam. Bármilyen rövid ideig tart is, két ember első érintkezésében mindig van valami.

Kikísértem a lifthez, ahol még egyszer röviden rám mosolygott, aztán eltűnt a szemem elől.

Miután visszamentem az irodámba, elfoglaltam szokásos őrhelyem az ablaknál. Miss Remington, a titkárnők gyöngye változatlanul püfölte a billentyűket. Próbáltam szuggerálni, hogy nézzen fel és vegyen észre, de hiába. Igaz, mit csináltam volna, elkezdek integetni, mint valami félcédulás?

Clare Cavendish járt a fejemben. Valami nem állt össze. Magánnyomozóként nem vagyok teljesen ismeretlen, de Dorothea Langrishe lánya, aki az Ocean Heightsra és más pazar helyekre bejáratos, miért pont engem akart megbízni a volt szeretője előkerítésével? Eleve miért szűrte össze a leveit Nico Petersonnal, aki – ha a jellemzése megfelel a valóságnak – csak egy pity csaló, élére vasalt öltönyben? Nehéz, bonyolult kérdések, és amúgy sem könnyű koncentrálni, ha az embernek Clare Cavendish nyílt tekintete és a benne csillogó játékos, sokatmondó fény jár az eszében.

Amikor megfordultam, észrevettem a cigarettaszipkát az íróasztalom sarkán, ahol hagyta. Az elefántcsont ugyanolyan feketén fénylett, mint a szeme. Az előleget is elfelejtette kifizetni. Nem úgy tűnt, mintha lenne jelentősége.